

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Stibrála a soudců JUDr. Ivy Hubáčkové a JUDr. Miroslava Stoklasy ve věci

žalobce **B. S.**, narozeného xxx
bytem xxx, xxx
zastoupeného Ladislavem Ejemem, advokátem
sídlem Česká Lípa, Eliášova 998

proti
žalované **České republice – Ministerstvu spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Praha 2, Vyšehradská 424/16
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 390/42

o 284 625 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 14. června 2021, č. j. 12 C 224/2020-114,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 28 465 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení od 30. 9. 2020 do zaplacení do tří dnů od právní moci rozsudku, ve zbytku **se potvrzuje**.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 28 578,67 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Fousková

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu o 284 625 Kč spolu s příslušenstvím, a žalobci uložil zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení 1 500 Kč.
2. Žalobou uplatnil žalobce nárok za zadostiučinění za nemajetkovou újmu, způsobenou mu nepřiměřenou délkou konkursního řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 95 K 7/2002. Žalobce v daném řízení vystupuje jako věřitel, který dne 6. 8. 2002 svoji pohledávku přihlásil proti dlužníkovi Joint Invest Action, k. s., v likvidaci, ve výši 224 000 Kč, která byla uznána a je vykonatelná. Konkursní řízení stále probíhá a pohledávka žalobce nebyla uspokojena.
3. U žalované žalobce svůj nárok uplatnil dne 2. 4. 2020, což žalovaná učinila za nesporným.
4. Soud rekapituloval průběh konkursního řízení, který rovněž nebyl mezi účastníky sporným, a po právní stránce nárok posoudil dle § 1, § 13, § 15, § 31a odst. 1 zák. č. 82/1991 Sb. Odkázal na čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), dále na stanovisko NS ČR sp. zn. Cpjn 206/2010. S přihlédnutím k tomuto řešil otázku, zda v průběhu namítaného řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu, tedy k porušení povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nejprve se však zabýval námitkou žalované o předčasnosti žaloby. Odkázal na provedené dokazování, ze kterého vyplynulo, že do konkursu bylo přihláшено na majetek dlužníka 14 557 konkursních věřitelů. Žalobce svoji pohledávku přihlásil dne 7. 8. 2002 ve výši 224 000 Kč. Jeho pohledávka byla uznána v plné výši při jednání dne 30. 9. 2002. V návrhu na částečný rozvrh bylo uvedeno, že lze očekávat, že pohledávky věřitelů budou uspokojeny poměrně v rozsahu 6 až 8 %. Námitku předčasnosti žaloby posoudil jako formalistickou, neboť za situace, kdy bylo v konkursním řízení přihláшено mimořádně velké množství věřitelů, kdy správce konkursní podstaty vyjádřil svůj předpoklad, v jakém poměru mohou být věřitelé uspokojeni, tedy i pohledávka žalobce, je skutečnost, že konkursní řízení dosavad neskončené, nebrání nijak žalobci, aby ve věci bylo rozhodnuto o jeho nároku. Odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 53 Co 55/2021-173. Celková doba posuzovaného řízení do doby rozhodnutí soudu trvala 18 let a 10 měsíců.
5. Posuzované konkursní řízení je mimořádně složité po skutkové, hmotněprávní, a zejména procesní stránce z důvodů, že v řízení bylo přihláшено přes 14 000 věřitelů s pohledávkami přesahující 2,6 miliard Kč. Jsou vedeny desítky incidenčních sporů, konkursní řízení ztěžuje doručování do zahraničí či úmrtí několika věřitelů. I přes tuto složitost soud dospěl k závěru, že délka řízení je nepřiměřeně dlouhá.
6. Soud význam řízení pro žalobce s odkazem na rozhodnutí NS ČR sp. zn. 29 Cdo 2012/2010, sp. zn. 30 Cdo 1662/2011 hodnotil tak, že pro kritérium je podstatná výše částky, která se věřiteli v konkursu dostala, resp. pravděpodobně dostane pro uspokojení jeho pohledávky. Výjimkou by bylo, kdyby v řízení vyšly najevo skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že žalobce jako konkursní věřitel mohl v průběhu konkursního řízení důvodně očekávat vyšší míru uspokojení své pohledávky, což v souzené věci nevyšlo najevo. Z tohoto důvodu soud zhodnotil význam řízení pro žalobce jako velmi nízký z důvodu k relativně nízké částce, kterou může očekávat při uspokojení své pohledávky jen -6 - 8 % z 224 000 Kč.
7. K postupu soudu bylo konstatováno, že konkursní řízení je zvláštním druhem řízení (na rozdíl od většiny jiných soudních řízení) a nesměřuje k vyřešení sporu mezi stranami, ale k uspořádání majetkových poměrů dlužníka, který je v úpadku. Délka tohoto řízení do velké míry závisí na jeho složitosti spočívající zejména v počtu věřitelů a přihlášených pohledávek, počtu incidenčních řízení, majetku úpadce či např. problémů souvisejících se zpeněžením majetku. Dle judikatury NS ČR stát neodpovídá za škodu způsobenou pouze tím, že správce konkursní podstaty porušil své povinnosti

v konkursním řízení (rozhodnutí NS ČR sp. zn. 29 Cdo 3064/2020). Provedeným dokazováním vyplynulo najevo, že v rámci řízení došlo k pochybení dozorové činnosti konkursního soudu, což vyplývá i z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 5. 2018, který nařídil, aby věc projednal jiný soudce, neboť soud neposkytl dostatečnou součinnost konkursnímu správci ani poté, kdy mu vadný postup Vrchní soud v Praze vytkl. Přes extrémní složitost řízení není odůvodněno trvání konkursního řízení přesahující 18 let.

8. Soud uzavřel, že celková délka posuzovaného řízení je natolik dlouhá, že i vzhledem k okolnostem případu v odůvodnění rozsudku popsanou, nelze považovat za přiměřenou, a tedy uzavřel, že došlo k porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě. Tímto žalobci vznikla nemajetková újma, jejíž vznik se předpokládá. K otázce formy poskytnutého zadostiučinění soud uvedl, že zásadním kritériem je právě význam namítaného řízení pro účastníka, tedy stanovení formy a případné výše odškodnění, kdy je nezbytné zohlednit, co je pro účastníka řízení „v sázce“. Forma a výše odškodnění těmito kritériím musí odpovídat a nelze ji stanovit jen mechanickým vynásobením určité částky a počtu roků, po které řízení trvalo (NS ČR sp. zn. 30 Cdo 1313/2010). Z tohoto důvodu žalobci nelze přiznat odškodnění, které by převyšovalo to, co je pro něj „v sázce“ a bylo by neadekvátní a nepřijatelné, aby s ohledem na očekávanou nízkou částku uspokojení nároku mu bylo přiznáno peněžité zadostiučinění. Soud tedy dospěl k závěru, že samotné konstatování porušení práva žalovanou je v tomto případě zcela přiměřenou a odpovídající formou zadostiučinění.
9. Žalovaná uznala nárok žalobce jako nesporný s ohledem na délku namítaného konkursního řízení jako nepřiměřené, žalobce odškodnila formou konstatováním porušení jeho práva, což je dle ní dostatečné zadostiučinění, navrhla proto zamítnutí žaloby.
10. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle procesního úspěchu, který měla v plném rozsahu žalovaná a té přiznal náhradu nákladů dle § 1 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb.
11. Proti rozsudku podal žalobce včas odvolání. Po stručné rekapitulaci odůvodnění napadeného rozsudku vyslovil nesouhlas se závěrem soudu, že význam řízení je pro něj velmi nízký. Poukázal na to, že Městský soud v Praze, který vykonává dozor nad tímto konkursním řízením, vedeném pod sp. zn. 95 K 7/2002 podal podnět ke vstupu státního zastupitelství do řízení, neboť konkursní správce v předložené zprávě uváděl ničím nedoložené a neschválené výdaje ve výši 20 000 000 Kč, přestože v konečné zprávě je již uveden výdaj ve výši 386 460 Kč. Správce nedostatečně zohlednil výdaje a příjmy u incidenčních sporů, kdy to vše dle konkursního soudu mohlo naplnit trestný čin zkraslování údajů o stavu hospodaření a jmění dle § 254 trestního zákona. Dle názoru žalobce se jedná o trestný čin zpronevěry dle § 206 trestního zákona, což ovšem soud ve svém rozhodnutí vůbec neuvádí a nijak toto nehodnotí, ačkoliv z konkursního spisu je toto jednoznačně patrné. Skutková zjištění soudu končí datem 5. 8. 2020, přestože žalobce při jednání ústně do protokolu uvedl dne 4. 6. 2021 konečnou zprávu konkursního správce ze dne 19. 1. 2020. Na tuto zprávu soud odkazuje, nijak ji však nehodnotil, přestože je patrné, že došlo k navýšení konkursního jmění, když výdaje činily 20 077 512,17 Kč a příjmy 95 667 719,49 Kč. Již s ohledem na to lze očekávat vyšší míru procentního uspokojení žalobce z jeho uznané a vykonatelné pohledávky. Soud dále vůbec nehodnotil věk žalobce, ačkoliv se jedná o velmi podstatné kritérium pro hodnocení posuzovaného nároku. Žalobci je přes 70 let, je osobou pokročilého věku a hrozí u něj ztráta možnosti domoci se zadostiučinění později, obzvláště za situace, kdy konkursní řízení není ve své závěrečné fázi. Není proto rozhodné vyčkávat skončení konkursního řízení pro jednoznačné vyčíslení finančního uspokojení žalobce, a v tomto odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 58 Co 188/2019-161, a rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 15 C 222/2020, 15 C 236/2020, sp. zn. 27 C 103/2020, když tato rozhodnutí se vypořádala s problematikou předčasnosti řízení i s výší pravděpodobného uspokojení žalobců v totožném konkursním řízení.

S ohledem na délku řízení, která v době podání odvolání trvala 18 let a 11 měsíců není rozhodně přiléhavé odškodnění pouhým konstatováním porušení práva. Při předpokládaném nároku uspokojení ve výši 6 % představuje částka 13 440 Kč, u 8 % částku 17 920 Kč. Tato částka není pro něj zanedbatelná, neboť žije pouze ze starobního důchodu a jiný příjem nemá. Navíc tato částka může být navýšena s ohledem na soudem nijak hodnocenou skutečnost, že konkursní správce JUDr. Pavel Novák předložil konkursnímu soudu konečnou zprávu s vyúčtováním hotových výdajů odměny správce, kdy výdaje činily 20 077 512,17 Kč, příjmy 95 667 719,49 Kč a správce žádal o svoji odměnu ve výši 13 500 335,61 Kč, o které rozhodnuto nebylo. Nelze proto dovodit i s ohledem na skutečnost, že konkursní řízení není skončeno a stále trvá, že význam řízení je pro žalobce velmi nízký, jak uvedl soud v odůvodnění svého rozsudku. Návrh rozvrhového řízení ze dne 31. 7. 2017 dosud soudem schválen nebyl, konkursní soud dne 11. 11. 2020 podal návrh na vstup státního zastupitelství do předmětného řízení z důvodů ničím nedoložených a neschválených výdajů konkursního správce v rozsahu desítek milionů korun. Závěrem vznesl výhrady i k rozhodnutí o náhradě nákladů řízení přiznaných žalované. V doplnění odvolání žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 21 Co 342/2021 s tím, že se jednalo o totožný nárok na odškodnění nemajetkové újmy jiného žalobce ve stejné konkursní věci, který do konkursního řízení uplatnil nižší pohledávku - 189 800 Kč, a byl mu přiznán nárok na finanční zadostiučinění. Rozebral pak dále odůvodnění tohoto rozhodnutí. Navrhl změnu napadeného rozsudku tak, aby jeho žalobě bylo vyhověno, i případně v soudem modifikovaném rozsahu, a byly mu přiznány náhrady nákladů řízení před soudy obou stupňů.

12. Žalovaná ve vyjádření k odvolání vyvracela argumenty tam uvedené. Soudem bylo provedeno dokazování v odpovídajícím rozsahu a v souladu se zákonem, a byly učiněné dostačující skutkové závěry o stavu věci. Soud správně věc posoudil i po právní stránce. K námitce žalobce, že význam řízení je pro něj významný uvedla, že je třeba vycházet ze souhrnu řady skutečností. Správce konkursní podstaty odhadl míru uspokojení ve výši 6 - 8 % z částky, která byla uznána, když určující v tomto bude především vyjasnění nákladů na pohledávky za majetkovou podstatu, eventuálně i pracovněprávních nároků. I když se jedná o odhad konkursního správce, u kterého není vyloučeno jeho překročení odhadu, je jistě odhadem kvalifikovaným. Za teoretickou představu označila úvahu, že by se v majetkové podstatě objevil další hodnotný majetek, který by zajistil přihlášeným věřitelům vyšší míru uspokojení jejich pohledávek, než činí odhad insolvenčního správce. Míra uspokojenosti se bude spíše do budoucna umenšovat, neboť každá majetková podstata v konkursním a insolvenčním řízení vyžaduje náklady na svou správu a údržbu. V současné době proto není možné přihlédnout k závěrům obsaženým v rozsudku NS ČR sp. zn. 29 Cdo 2012/2010 a přijmout tak jednoznačný závěr o hodnotě pohledávky žalobce, který v konkursním řízení má být uspokojen. Dále uvedla, že důvod uspokojení žalobce z důvodu jeho nejistoty ohledně výsledku řízení, není spor o existenci pohledávky, neboť ta se případně přenáší až do incidenčních sporů. V dané věci byla výše pohledávky žalobce v rámci posuzovaného řízení vyjasněna velice brzy a byla uznána v plné výši. Je tedy zřejmé, že řízení netrpí po celou dobu svého trvání nejistotou o výsledku ve smyslu toho, že by žalobce nevěděl, zda jeho pohledávka existuje a zda bude zohledněna v rámci rozvrhu. Jediné co není dosud postaveno najisto, je výše částky, kterou bude jeho již uznaná pohledávka uspokojena. Nejedná se tedy o typický případ nejistoty o výsledku řízení, v nichž lze identifikovat nejistotu poškozených o výsledku řízení. Z řízení, z podstaty konkursní vyplývá, že je vedeno s úpadcem, což znamená s osobou, která není nebo nebude schopna splácet své dluhy. Pro takové případy existuje soudní mechanismus, který až na výjimky zajišťuje věřitelům takového subjektu poměrné uspokojení jejich pohledávek a takovýto způsob je považován za spravedlivý. Tyto skutečnosti jsou argumentem pro to, že význam řízení je pro žalobce zanedbatelný. Odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 53 co 55/2021, který dospěl ke shodnému závěru, stejně tak jako rozsudek. sp. zn. 70 Co 192/2021, sp. zn. 12 Co 97/2021. V těchto rozhodnutích jsou učiněné závěry zcela logické, přesvědčivé a komplexní. Navrhla potvrzení napadeného rozsudku.

13. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek i řízení předcházející jeho vyhlášení (§ 205, § 205a, § 212 o. s. ř.), a odvolání shledal důvodným.
14. Soud prvního stupně rozhodl na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který ani mezi účastníky nebyl sporný, neboť žalovaná svojí odpovědnou za nesprávný úřední postup uznala tím, že vyslovila porušení práva žalobce na spravedlivý proces. Její argumentace se vztahuje jen k výši relutární náhrady, které se žalobce domáhá.
15. Odvolací soud vycházel ze skutkových zjištění tak, jak byla popsána soudem prvního stupně, když průběh řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 95 K 7/2002, zjištěný soudem prvního stupně nebyl mezi účastníky sporný. Z informací dostupných na stránkách infosoud.justice.cz posuzované řízení dosud nebylo skončeno, ke dni rozhodnutí odvolacího soudu délka posuzovaného řízení ve vztahu k žalobci činila 19 let a 4 měsíce.
16. Není pochyb, že dle kritérií § 31a odst. 3 zák. č. 82/1991 Sb. délku řízení ovlivnila procesní složitost věci, neboť do konkursního řízení se přihlásilo více než 14 000 věřitelů, převážně fyzické osoby, z nichž část byla ze Slovenské republiky. Správce konkursní podstaty popřel pohledávky cca 6 000 věřitelů, probíhalo několik set incidenčních sporů. I přes extrémní počet přihlášených věřitelů není však možné délku řízení považovat za přiměřenou.
17. Soud zohlednil při svém rozhodování tu skutečnost, že žalobce se na délce řízení nijak nepodílel a na rozdíl od soudu prvního stupně i to, že délku řízení prodloužil postup soudů. Z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 9. 2017, č. j. 2 Ko 11/2017-7, se podává, že soud prvního stupně byl nekonstruktivní a ponechal stranou započatou revizi konkursních věřitelů a stavu jejich přihlášených pohledávek, nevytyčil smysluplnou strategii ohledně sestavení částečného rozvrhu a nereagoval na podání správce konkursní podstaty a jeho žádost o součinnost. V usneseních ze dne 16. 5. 2018, č. j. 2 Ko 2/2018-837, Vrchní soud v Praze nařídil, aby v dalším řízení věc projednal a rozhodl jiný soudce. Soudu vytkl, že se neřídil jeho předchozím rozhodnutím, nezměnil svůj nekonstruktivní postoj a nedodržel předtím vyslovený závazný pokyn. Teprve v návaznosti na předmětné usnesení v roce 2019 konkursní soud začal rozhodovat o zastavení řízení, o pohledávkách těch konkursních věřitelů, kteří zemřeli v průběhu konkursního řízení bez procesního nástupce, či o tom, že v řízení bude pokračováno s jejich procesními nástupci.
18. V posuzovaném řízení míra uspokojení přihlášených pohledávek dosud nebyla postavena najisto, předpokládané rozmezí se pohybuje mezi 3 - 9 %. Žalobce přihlásil pohledávku ve výši 224 000 Kč, což znamená, že by se mohl domoci částky v maximální výši cca 17 000 Kč, a v intencích judikatury vyšších soudů by přiznané zadostiučinění zásadně nemělo přesahovat tuto částku. S ohledem na délku řízení, která již přesahuje 19 let, odvolací soud uzavírá, že v situaci, když dosavadní délka řízení není délkou celkovou, lze přistoupit k přiznání relutární náhrady tuto částku převyšující, neboť tak splňuje poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu, což je ostatně smyslem zákona č. 82/1991 Sb.
19. Na rozdíl od soudu prvního stupně tedy uzavřel, že je spravedlivé poskytnout žalobci zadostiučinění v penězích v souladu se stanoviskem NS ČR za jeden rok řízení 15 000 Kč (první 2 roky snížené o 50 %) a tuto vynásobil celkovou délkou řízení a následně jej upravil s odkazem na jednotlivá kritéria § 31a odst. 3 zák. č. 82/1991 Sb. Tomuto kritériu odpovídá žalobcem uplatněná částka ve výši 284 625 Kč, ovšem bez zohlednění kritérií § 31a odst. 1 zákona. Do nepříznivé ekonomické situace se dostal žalobce svým zcela svobodným rozhodnutím, tedy investicí do fondu Joint Invest Action, k. s. Jeho jakékoliv rozhodnutí bez ohledu na výši tam poskytnutých finančních prostředků nemůže zavazovat nikoho k tomu, aby při finančním neúspěchu této investice byla mu

uhrazena. Oproti tomu žalobce včas uplatnil svoji pohledávku v konkursním řízení, svým chováním nezavinil jakoukoliv prodlevu v řízení, a jak již bylo konstatováno s ohledem na průběh řízení konkursního, nemůže nést odpovědnost za to, že toto řízení, bez toho, že by směřovalo ke svému závěru, trvá již téměř 20 let. Soud prvního stupně správně odkázal na to, že uplatněná výše zadostiučinění za nemateriální újmu by v zásadě neměla přesahovat takovou částku, které by se účastník řízení mohl v konkursním řízení domoci. Není však možné obhajovat argumentaci žalované, že předmětná žaloba je předčasná, o čemž již bylo rozhodnuto v jiných rozhodnutích soudů vyšší instance, jak i soud prvního stupně konstatoval. Žalobce důvodně odkázal na rozhodnutí v jiných řízeních, kde žalobci uplatňovali svoji pohledávku z totožného nároku. Na rozdíl od rozhodnutí ve věci sp. zn. 21 Co 342/2021, ve kterém Městský soud v Praze rozhodl, že pokud žalobce nedosahuje věku 75 let, nemá pro něj řízení zvýšený význam. Nelze přehlédnout tu skutečnost, že řízení bylo zahájeno v době, kdy žalobci bylo 52 let, tedy v době plné ekonomické síly, nyní je již ve starobním důchodu, neboť v době rozhodnutí soudu dosáhne 72 let, zatím bez perspektivy skončení konkursního řízení. Je známá skutečnost, že průměrný věk muže v České republice činí 75 let. Závěr pro to, aby řízení pro žalobce mělo zvýšený význam až po dosažení tohoto věku, by znamenalo, že se konce řízení nemusí dožít. Jistě není úmyslem zákonodárce takovýmto způsobem práva člověka omezovat, respektive mu je prakticky odeprít.

20. S ohledem na částku, kterou žalobce důvodně uplatnil ve výši 284 625 Kč, tuto odvolací soud snížil o 50 % pro extrémně vysoký počet přihlášených věřitelů, z nichž část jsou občané Slovenské republiky, se souvisejícím vysokým počtem popřených pohledávek a incidenčních sporů, jak již bylo výše uvedeno. Toto riziko nese žalobce sám na své straně vložení prostředků do investičního fondu.
21. Dále odvolací soud zohlednil postup konkursního soudu během řízení (usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 9. 2017 a 16. 5. 2018), a z důvodu pochybení v postupu v řízení navýšil základní částku o 10 %.
22. Význam předmětu řízení zhodnotil jako nízký z toho důvodu, že předpokládané uspokojení přihlášené pohledávky je třeba považovat za nízké, neboť je důsledkem jeho rozhodnutí v investičním chování, se kterým je spojeno běžné obchodní riziko. Shledal proto důvod pro snížení o dalších 50 % s ohledem na nízký význam tohoto řízení pro žalobce, bez toho, že konstatuje, že není bezvýznamný právě s ohledem na jeho věk a ekonomickou situaci, když se jedná o starobního důchodce.
23. Po zohlednění uvedených kritérií odvolací soud částku základního zadostiučinění ponížil celkem o 90 %, tedy na částku 28 465 Kč. Zamítavý výrok soudu změnil tak, že žalované uložil povinnost žalobci tuto částku zaplatit spolu s úrokem z prodlení (§ 220 o. s. ř.), ve zbývající části rozsudek soudu prvního stupně potvrdil (§ 219 o. s. ř.).
24. O náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů odvolací soud rozhodl dle § 224 odst. 1, 2 a § 142 odst. 1 o. s. ř., když tuto náhradu přiznal procesně úspěšnému žalobci. Žalobce nebyl v plném rozsahu úspěšný ohledně výše žalovaného plnění, byl však plně úspěšný s uplatněním svého nároku, což ostatně již žalovaná uznala tím, že vyslovila porušení práva na spravedlivý proces v jeho neprospěch. Náklady žalobce představují náklady za právní zastoupení a zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, celkem 28 578,67 Kč (před soudem I. stupně za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč, 1 úkon ve výši jedné poloviny, 4 paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč, za ztrátu času 600 Kč, cestovné za cestu Česká Lípa- Praha a zpět 1 114, 19 Kč a 21% DPH z odměny advokáta 2 638,48 Kč, za řízení před odvolacím soudem za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč, 2 paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč, 600 Kč za ztrátu času, jízdné ve stejné výši a 21% DPH 1 661,98 Kč dle vyhl. č. 177/1996 Sb.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2, o přípustnosti dovolání rozhoduje dovolací soud.

Praha 2. února 2022

JUDr. Zdeněk Stibral v. r.
předseda senátu